

A dzsenn-dzsad kultúraváltás

KULTÚRA

A dzsád civilizáció egy ősrégi inhumán kultúra elsatnyult utóhajtása, legmélyebb alapját az Ibara-vidéken hajdan honos dzsenn civilizáció romjai képezik. Mint Roxund Homoki Historiájából ismeretes, a dzsennnek hosszú korszakokon át viszálykodtak az amundokkal; a folyamat az Első Manifesztációs Háborúban tetőzött. A két inhumán kultúrkör ennek során kölcsönösen felmorzsolta és elpusztította egymást; a dzsennnek „győzelme„, voltaképpen felért egy vereséggel, hiszen rendkívül szigorú fajfenntartási normákhoz igazodó népességük lélekszáma az eredetinek legfeljebb ezrelékében kifejezhető szintre csökkent. Az öldöklésbe belefáradt, csatákon kivérzett túlélőkre valóságos áradatként zúdult északról az akkortájt elsokasodó embernépek özöne, méghozzá épp a legrosszabb pillanatban: amikor az ősi háború végeztével erőre kellett volna kapniuk. Egyéni képességek terén az emberek nem vetekedhettek a dzsennekkel, számbeli fölényük viszont elsőprőnek bizonyult. Annak okát, hogy a dzsennnek e minden fegyveres támadásnál veszedelmesebb fenyegetéssel szemben a túlélésnek gyökeresen más taktikáját választották, mint ősi ellenségeik, az amundok, a Homoki História a két faj felfogásbeli különbségeivel magyarázza; bizonyosra vehető azonban, hogy ehelyt a máskülönben meglehetősen megbízhatónak mutakozó Roxund

mester az előítéletek áldozatául esett. Kétségtelen ugyanis, hogy itt merőben biológiai tényezők játszották a döntő szerepet: a dzsennnek képesek voltak az emberekkel való keveredésre, az amundok viszont nem. (Ember-amund nászból származó félvért összesen kettőt ismer az ynevi történelem; az ilyesmi ugyanolyan ritkaság, mint amikor az öszvérkanca megellik.) Az amundok maradékai tehát kénytelenek voltak az emberek elöl a sivatag mélyére, a föld alá, Kránba és egyéb barátságtalan régiókba húzódni; ezzel szemben a dzsennnek megmaradtak ősi szállásterületükön, beházasodtak az Ibara-vidéken rohamos gyorsasággal elszaporodó embernépességbe, elsősorban a vezéri és papi nemzetségekbe. Ennek a fajkeveredésnek az eredménye a dzsád kultúrkör.

A dzsenn civilizáció részletes taglalása túlnőne jelen értekezésünk keretein, annyit azonban bizonyossággal megállapíthatunk, hogy ez a kifinomult kultúra, amely a magasabbrendű intellektus és a művelt szellem elsőbbségét hirdette, a kevert vérű dzsádok kezén nem annyira folytatódott, inkább elfajzott és széttűllött. (Ugyanakkor – mintegy leszállva a magasságokból – kétségkívül emberközeli bbbé vált).

Ha manapság a kívülállót kérdezzük, az ibarai dzsadok legfőbb jellemvonásaiként a torzsalkodást, a megbízhatatlanságot, a vagyon mértéken felüli magasztalását és az adott szó semmibe vételét fogják megnevezni. Az igazság kedvéért hozzá kell tenni, hogy ezek az emberek mindemellett nagyra becsülik a személyes bátorságot és a praktikus célokat szolgáló tudást is; világnézetük emez elemei minden bizonnyal a dzsenn értékrend csökevényes maradványainak tekinthetők.

Az Ibara-vidékre általánosan jellemző anarchikus viszonyok eredetét abban kereshetjük, hogy a vérkeveredés első időszakában késhegyre menő vetélkedés kezdődött az egyes embertörzsek között, melynek az volt a tétje, hogy melyikük fogadja be vezetőként a kisszámú őshonos dzsenn családot. A dzsennek ugyanis, mint fentebb már említettük, egyénileg sokkal hatalmasabbak voltak az embereknél, és egy-egy dzsenn dinasztia irányítása alatt a szerencsés törzsek a régió meghatározó tényezőivé válhattak. Maguk a dzsennek ezt a játszmát természetesen vezető pozícióból kezdték, a nyomasztó számbeli hátrány miatt azonban – minden egyéni képességük dacára – előbb-utóbb a betelepült embertörzsek sakkfiguráivá váltak. E tendenciát tovább erősítette, hogy az emberekkel összeházasodva néhány nemzedék alatt elvesztették veleszületett hatalmuk túlnyomó részét, elsősorban mentális jellegű ősmágiájukat. Egyfajta szimbiózis alakult ki tehát dzsennek és emberek között: a dzsenn származású arisztokraták ahhoz továbbra is elég erősek maradtak, hogy törzsük számára fölényt biztosítsanak a többivel szemben, ahhoz viszont túlságosan gyengékké váltak, hogy a mondott törzstől függetlenedjenek. Beszédesen példázza ezt a havladi dzsenn dinasztia elszakadási kísérlete: ezt a családot tulajdon alattvalóik irtották ki megtorló palotaforradalom keretében, s az esemény után röviddel a hajdan jelentős al Havladi emírség befolyása is lehanyatlott.

A kíméletlen versenyhelyzet egyrészt a dzsenn kultúrából öröklött értékrend rohamos felbomlásával, másrészt viszont a merev dzsenn társadalom fellazulásával, mobilabbá válásával járt. Nem véletlenül tartják manapság Ibaráról, hogy a szerencselovagok csillaga itt emelkedik a leggyorsabban – és itt kockáztatják a legszédítőbb ívű bukást is. A dzsenn famíliák számának fokozatos csökkenésével (mely egyrészt a magvaszakadásnak,

másrészt a teljes beolvadásnak tudható be) a vizsályok éle némiképp tompult ugyan, ám az Ibara-vidék a mai napig Ynev legforrongóbb, legváltozékonyabb régiójának számít. Ezek a körülmények természetesen a kíméletlen, kaotikus-egoista önérdék érvényesülésének kedveznek: a gorviki klánsszellem, a pyarroni hazafiság a szélsőségesen individualista dzsad lélektől egyaránt idegen, a saját egyéniség kráni típusú feladásáról nem is beszélve.

A dzsad államalakulatokat megosztó kibékíthetetlen belső konfliktusok értelemszerűen arra az eredményre vezettek, hogy Dél-Ynev háborús vizsályában – mindenkori egyedi érdekeiknek megfelelően – egymással szemben foglaltak állást. Közismert, hogy a két legjelentősebb dzsenn utódállam közül al Abadana hagyományosan Pyarron, el Hamed pedig Krán szövetségese. Arról azonban már csak a historikusok tudnak, hogy a godoni háborúk korában ez éppen fordítva volt. Ekkor a Fű Útja még nem létezett, és el Hamed, a külső-kráni hadurak hódító törekvéseitől félvén, Godont támogatta. Nagyjából erre az időszakra esnek viszont Kránnak az ibarai mahrahadik ellen vezetett irtóhadjáratai, melyek jelentős mértékben enyhítették a mélysivatagból al Abadana határaitra nehezedő nyomást; aligha csodálkozhatunk tehát, hogy az abadanai emírek – számos hiteles forrás tanúsága szerint – segédcsapatokat küldtek a Tizenhármak Godon ellen vonuló hadaiba.

A dzsad kultúrkör sokáig megoldhatatlannak látszó egységesülésére paradox módon éppen napjainkban kínálkozik a legnagyobb esély, a második manifesztációs háború kapcsán. A Kék Hold Ura – a haló poraiból feltámadott amund isten – ugyanis a dzsenn örökség teljes megsemmisítését tűzte ki célul, különbségtétel nélkül; ez pedig – egyéni ellentéteiktől függetlenül – valamennyi dzsad államalakulatot egy táborba kényszerítette vele szemben. Hogy az így létrejött egység mennyire lesz tartós, az a jövő kérdése; jelen pillanatban még a dzsad civilizáció pusztá fennmaradása is kétséges, s könnyen meglehet, hogy Ynev eljövendő historikusai csak mint hosszúra nyúlt, ám nem túl jelentőségteljes epizódról fognak megemlékezni az Ibara-vidék újkori történetéről.

2008.04.19.

Szerző: Raoul Renier

Forrás: DV Fórum, Ynev téma, 59.
hozzászólás

Szerkesztette: Magyar Gergely

